

Phần 1

1

Cái kết sẽ chóng vánh.

Dữ dội.

Đó là những gì mà Brady O'Donnel mừng tọng về khoảnh khắc cuối cùng của đời mình. Kể từ khi còn rất nhỏ, anh đã tin rằng mình sẽ chết sớm, và trong đau đớn. Thường thường, một dự cảm kiểu này sẽ biến mất ở tuổi thiếu niên, nhưng đối với Brady, nó vẫn ám ảnh dai dẳng.

Thi thoảng, nó đột ngột trở dậy, thường là sau khi xem một bộ phim, lúc danh sách đoàn làm phim xuất hiện, và những cái tên màu trắng đầu tiên bắt đầu chạy trên phông đen màn hình.

Brady là một trong những tín đồ xi nê nhạy cảm, dễ bị ảnh hưởng bởi những bộ phim dài, chúng khiến tâm hồn anh trở nên dễ bị sai khiến. Không biết bao lần anh rời khỏi một buổi chiếu phim trong tâm trạng bị kích động hay trái lại là xáo trộn?

Hôm đó, Brady vừa xem lại Casablanca. Đôi tình nhân say mê ấy, mối tình hảo huyền ấy. Cuộc chia tay trên lối ra tàu bay cùng câu nói cuối cùng, xứng đáng được xếp vào viện bảo tàng các đoạn kết trong điện ảnh cùng hàng với công dân Kane. Một cảm giác gần như thần bí ngay lập tức làm sống lại trong anh vẫn niềm tin ấy:

Minh sẽ chết trẻ và đó sẽ là một cái chết thảm khốc.

Điều gì khiến Brady luôn nghĩ như vậy?

Một cái kết phim buồn chắc hẳn thường có những tác động kỳ lạ lên tâm lý con người. Brady từng thường xuyên để ý thấy điều này, chỉ cần đi xem một tập James Bond là có thể thấy giới mày râu ưỡn căng ngực thế nào mỗi khi ra khỏi phòng chiếu, hay những bộ phim của Meg Ryan đã làm cho đôi mắt các bà các cô trở nên long lanh ra sao khiến trên môi họ phải nở những nụ cười lạ lùng: vừa hy vọng vừa cam chịu; trong khi một bộ phim thú vị của Woody Allen lại khiến người ta vui vẻ và trở thành chủ đề tranh luận giữa bạn bè.

Với Brady, lúc này mọi việc đã khác, anh không còn đủ thời gian để chạy theo các bộ phim và, khi loạt cụm rạp ngày càng trở nên phổ biến và thay thế cho phòng chiếu truyền thống đầy quyn rĩ của khu phố, dần dần, anh không còn quay lại các rạp chớp bóng nữa.

Anh đã thu xếp hang ổ cho mình.

Brady đã biến một phần căn xưởng rộng lớn tại Brooklyn của mình thành phòng chiếu phim cá nhân. Đó là một nhà kho cũ với những căn phòng dài và rộng, hai bên hông nhà là những cửa sổ cao hình vòng cung nhọn và Brady chiếm trọn tầng trên cùng. Để vào được hang ổ của anh, phải nâng một cửa thang máy chở hàng nặng trịch lên. Ngay sau cửa ra vào là một phòng làm việc rộng rãi, nơi một bước chân nhỏ nhất cũng phát ra tiếng vang, và ngay cả vào mùa mát, anh cũng phải mặc áo len bởi thật khó để có thể sưởi ấm căn phòng.

Vậy nhưng trong con mắt Brady, nơi đây vẫn thật tuyệt vời rộng rãi và tiện nghi.

Một đại bản doanh hoàn hảo với một phóng viên tự do.

Bàn làm việc nằm ở vị trí trung tâm: một mặt bàn dài kê trên mấy chân giá nơi đựng các loại bản đồ, sổ sách; một giá vẽ; một góc dành cho những tấm ảnh; bàn máy với máy tính, máy scan, máy in và nhiều thứ máy ồn ào khác; vài giá để đồ lặt vặt dài dằng dặc. Tại một góc phòng là góc giải trí nơi Brady đã nhiều lần ở lại qua đêm: ghế bành, ghế xô pha, rồi một góc bếp và cuối cùng ngửa trên cao là một chiếc ghi ta điện tử. Trong một căn phòng có thể tạo ra những tiếng vang lớn như thế này, Brady thường vặn to âm li và chơi đàn hàng giờ trong những tiếng vọng tự nhiên, thay thế cho tiếng vang tạo ra từ pedal điện tử.

Phía cuối phòng, giữa các tấm áp phích quảng cáo phim khổ lớn là cánh cửa màu đen mở ra một căn phòng tối, được phủ vải dán tường màu tím, trong đó đặt một hàng ghế cũ sờn và cái bản mà anh đã nhặt về khi phòng chiếu phim ưa thích nhất của mình bị đóng cửa. Một màn hình trắng, dài hơn ba mét, chiếm trọn mảng tường phía cuối căn phòng, và khung cảnh được hoàn tất bằng vài chiếc loa hộp treo tường. Chắc chắn Brady không phải là tín đồ của điện ảnh kỹ thuật số, vốn rất chân thật nhưng nhạt nhẽo, anh vẫn luôn nhớ tới ma lực của những thước phim xenluloit, tuy nhiên đây là điều phải chấp nhận khi muốn mang điện ảnh về nhà.

Trưa thứ Năm hôm đó, Brady tắt chiếc máy chiếu đang kêu u u ở cuối phòng rồi đóng cánh cửa lại phía sau lưng. Sự lạnh lẽo trong căn xưởng cuối cùng cũng lôi anh ra khỏi niềm say mê của một khán giả. Anh đặt đĩa DVD xuống giữa chồng bách khoa toàn thư và băng video cũ rồi đến đứng trước một cửa sổ.

Chiếc lò sưởi phát ra những tiếng ùng ục ẩm ướt.

Năm nay cái lạnh dữ dội của mùa đông đến sớm. Tuyết vẫn chưa rơi nhưng sớm muộn gì rồi cũng tới. Tháng Mười hai năm 2000, New York đã vượt qua những biến cố chưa từng có từ hàng nghìn năm nay, trái ngược với mấy lời tiên đoán hoang tưởng của những người thuyết giáo tại Quảng trường Thời đại, tuy

nhiên, các mùa trong năm cũng có phần xê dịch, khiến người ta nghĩ rằng thế giới vẫn chưa thực sự bình an và vô sự vượt qua thời kỳ khó khăn.

Khuôn mặt Brady phản chiếu trên cửa kính.

Viền quanh là bóng tòa tháp Skyline của Manhattan, đôi mắt anh trũng xuống thành hai hốc đen, xung quanh là những nếp nhăn rõ nét, trông giống hệt miệng núi lửa trên các thiên thạch. Đôi mắt không thể hiện bất cứ một xúc cảm nào, giống như mọi thứ đang diễn ra ở nơi khác, từ sâu bên trong, tại địa điểm bí mật của một thế giới ngầm mà người ta chẳng thể phát hiện ra điều gì bề mặt của nó. Đôi môi mỏng, bị che khuất bởi bộ ria mới mọc, hai má lúm đồng tiền không rõ nét, tóc dài và tối màu. Brady không có được vẻ bề ngoài của một người đàn ông đẹp theo những tiêu chuẩn thẩm mỹ của các tạp chí tại Quả táo lớn¹ ngược lại, anh có được sự tự tin ẩn tượng, đầy lôi cuốn.

Anh thuộc kiểu người luôn đứng thẳng, không bước rón rén nhút nhát mà chinh phục mặt đất bằng từng bước chân vững chãi, khẳng định sự hiện diện của mình, kiểu người có thể đi xuyên qua đám đông và khiến mọi người cảm thấy tránh đường thì tốt hơn là ngăn cản.

Từ khi bước sang tuổi bốn mươi, mỗi lần Brady lên tiếng, sự im lặng nhanh chóng được thiết lập, và đã rất nhiều lần anh nghe bạn bè xung quanh nói rằng anh khiến người ta phải nể.

“Cậu tạo cảm giác cậu luôn tin vào bản thân!” mọi người nói, “Không phải là tự phụ, mà đúng hơn là kiểu người siêu-bình thần-đến-độ-khó-mà-tác-động-được. Cảm tưởng như cậu chẳng sợ cái gì bao giờ vậy.”

Cảm tưởng.

Ở một khía cạnh nào đó, Brady không hề phản đối chân dung này: năm tháng đã tạo cho anh một vẻ bề ngoài vững vàng. Những gì anh thực sự cảm thấy ẩn sâu dưới lớp biểu bì mà những nếp nhăn càng khiến nó trở nên bí hiểm hơn. Những gì diễn ra phía bên dưới ấy chỉ liên quan đến mình anh. Vô cùng dễ bị tác động. Trước những cảm xúc “giả tạo”.

Những cảm xúc trong điện ảnh, đơn giản hơn nữa là những cảm xúc trong trò chơi của con người, vốn thích thú với việc vạch trần, lừa dối, thao túng nhau.

Brady không cảm nhận được nhiều từ cuộc sống thường nhật anh không phải kiểu người hét lên “Ôi Chúa ơi!” khi nghe thông báo về cái chết của một đứa trẻ. Tim anh không hề đổi nhịp khi bị cảnh sát yêu cầu dừng xe trên phố để kiểm tra giấy tờ, anh coi tất cả những điều đó chỉ như một loại thông tin được não ghi nhận lại mà không để nó lọt qua màng lọc của cảm xúc. Điều khiến anh thực sự phấn khích nằm ở chỗ khác. Trong những trò chơi. Điều có thể tác động đến anh chính là một chút phóng túng.

Từ những năm học đại học, Brady bắt đầu coi con người như những sinh vật vừa mới tiến hóa đang diễn một vở kịch đầy nguyên tắc chọn lọc và ngặt nghèo. Các quy tắc ứng xử, sự khôn khéo đúng mực, sự giả dối trong các mối quan hệ, chủ nghĩa hòa bình, sự chung thủy, hôn nhân, sự cần thiết phải sinh con đẻ cái, hay các loại tôn giáo. Tất cả đều bị anh gạt đi cả lượt.

Điều này đã biến anh thành một sinh viên cá biệt, không được số đông đánh giá cao nhưng lại được số còn lại tôn sùng. Anh chỉ nói những điều mình nghĩ, chẳng bao giờ lúng túng tìm cách diễn đạt nếu điều đó là không cần thiết, anh quyến rũ một cô gái ngay khi cô ta khiến anh thích thú mà không cần phải để ý xem mình đang có mối quan hệ nào khác hay không - Brady cho rằng động từ yêu luôn được chia một cách bất biến ở số nhiều anh là một người hoàn toàn vô thân, một người điềm tĩnh sẵn sàng chiến đấu khi cho rằng cần phải đến mức đó. Bạo lực, với anh, được coi như chiếc van điều chỉnh cuộc sống trong xã hội. Quá nhiều cái tôi cùng chung sống sẽ không thể hòa hợp nếu thiếu một liều bạo lực phù hợp nhằm điều chỉnh vị trí của mỗi người. Một thứ bạo lực được kiểm soát, và chỉ dừng lại việc kẻ bị trị bị hạ nhục.

Giữa cuộc xung đột mà ai cũng chỉ muốn bảo vệ lợi ích của bản thân này, Brady phát hiện ra niềm đam mê đối với kịch. Anh say mê các buổi học diễn, trong những buổi ấy anh khẳng định sự hiện diện mang tính đả kích của mình bằng cách chế giễu sự nghiệp dư hay vây đồn tài năng của một vài người khác.

Khi gặp phải những đối tượng biết cách diễn trong các mối quan hệ với kẻ khác, Brady hoàn toàn ngã gục. Điều đó xảy ra với mối tình đầu tiên thực sự mãnh liệt của anh, với người đàn bà mà anh không thể biết được cô nàng chân thành hay đang diễn kịch. Điều phức tạp đó đã hoàn toàn chinh phục anh và biến anh thành chàng trai chung thủy trong vòng vài tháng. Cho tới khi trò chơi của cô nàng kết thúc, lớp phấn hóa trang trôi đi và sự thật được lộ ra, khiến anh thôi không cảnh giác.

Qua thời gian, Brady đã thay đổi rất nhiều, chùng mực hơn, con người trưởng thành là anh trở nên vào khuôn khổ hơn nhưng vẫn giữ lại những suy nghĩ riêng. Anh vào lúc này có một cái nhìn hài hước, và chẳng chối bỏ điều gì nếu đó là suy nghĩ thật của mình, ngay cả khi đã cưới vợ và đã thề là sẽ chung thủy, ngay cả khi anh đã chấp nhận giả dối trong nghề nghiệp, bởi đó là quy định tối cao để có thể sống sót ở New York. Tuy vậy anh vẫn tiếp tục phân biệt giữa những trò hề của con người - cuộc sống hàng ngày được rập khuôn trong những luật lệ thái quá - với những vở kịch thú vị mà họ rút ra từ đó. Anh thích mê khi bắt gặp những người đang thủ một vai diễn nào đó và che giấu con người thật của mình dưới nhiều lớp nguy trang: những kẻ quyến rũ, trêu chọc, hay công nhiên điều khiển người khác, những kẻ mà với họ anh phải chú ý gấp đôi thì mới có thể giữ thế ngang hàng. Những loại người này khiến Brady thấy thích thú và cho anh cảm giác mình đang sống. Một cách mãnh liệt.

- Sẽ phải tiến hành một màn phân tích tâm lý chết tiệt đây, anh thì thầm với bóng của chính mình.

Brady đến bên bàn làm việc, cầm một chiếc thẻ dính đầy máu khô lên: là một bằng lái. Trên đó, vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt của một phụ nữ trẻ đẹp.

Một miếng vảy màu nâu nhạt rời ra khỏi vỏ nhựa bọc ngoài và rơi xuống tấm lót tay bằng da.

Anh lại giam mình trong tình trạng này chính là vì cô. Để tự chất vấn bản thân.

Để chạy trốn khỏi những gì đã xảy ra.

Suy cho cùng, anh có lương tâm hay không?

Brady nuốt nước bọt, không thể quyết định.

Mình có nên đến đồn cảnh sát không?

Anh hít một hơi dài.

Cô ta đã chết.

Anh nhắm mắt lại, để thoát khỏi căn phòng này, thoát khỏi thực tại, để chui vào trong con người mình, tận sâu thẳm, nơi thiếu vắng thứ ánh sáng đem đến cảm giác yên lòng.

Bóng đêm của chính anh.

Ghi chú:

1. Big Apple (quả táo lớn) là tên gọi khác của thành phố New York, Mỹ, rất phổ biến vào những năm 1920. (Mọi chú thích nếu không có lưu ý gì thêm đều là của người dịch).

2

Ba ngày trước.

Brady vừa kết thúc bài phóng sự về kiến trúc Gaudí, sau một tháng chuẩn bị và mười lăm ngày đi thực địa ở Tây Ban Nha. Trước đó, tạp chí National Geographic đã mua độc quyền bài phóng sự dài tám trang của anh. Là phóng viên tự do Brady chọn đề tài, và bán chúng cho mạng lưới của mình trước khi thực hiện phóng sự. Anh viết bài và cung cấp luôn những bức ảnh bởi với anh

không tự tay tiến hành hết mọi công đoạn của một bài báo là điều không thể tưởng tượng được. Nếu như những bức ảnh chỉ dừng lại việc minh họa cho bài viết, thì tức là bài viết đó không thành công. Chúng phải làm nổi bật giá trị của bài viết, không chỉ làm nó phong phú thêm mà còn phải khiến nó có thêm chiều sâu. Đó phải là một sự khám phá được dẫn dắt bởi ngôn từ. Nếu như câu chữ tôn lên phần hồn, thì ảnh minh họa mang lại cho đề tài một cơ thể đầy cảm xúc.

Cuộc du hành được anh mở đầu bằng một câu nói của người Tây Ban Nha: “Kiến trúc là sự sắp đặt của ánh sáng”. Lối vào chính của lâu đài Guell như một mặt gương ở trạng đối diện. Ánh mặt trời rọi lên mặt tiền màu trắng, lấp lánh trên song sắt rên của những cánh cửa lớn lúc này đang rộng mở, để lộ ra hai hố đen, hai cái miệng sâu hun hút như muốn thôi thúc độc giả dám tham gia cuộc phiêu lưu.

Brady đặt bản in laser xuống bàn và gật gật đầu. Tốt rồi. Mấy tay biên tập hẳn sẽ hài lòng.

Anh vươn vai ngáp dài rồi đi hâm nóng một cốc cà phê trong góc bếp nhỏ của xưởng.

Còn giờ thì sao?

Lần này, anh chờ đến lúc công việc hiện tại kết thúc rồi mới tiếp tục nghĩ tới đề tài tiếp theo. Anh sẽ làm gì bây giờ? Sẽ tấn công đề tài nào? Thường thường, anh luôn có sẵn đôi ba ý trong trong đầu, để dần dần tìm hiểu suy nghĩ cho chín, nhằm xác định góc độ tiếp cận trước khi dành toàn bộ thời gian cho chúng.

Lần này, không một đề tài nào trong số những thứ đang có trong đầu hấp dẫn anh. Brady là người làm việc theo nhu cầu. Anh sẽ không dành thời gian cho một phóng sự khi đề tài của nó không thực sự đặt ra cho anh nhiều câu hỏi.

Trước khi chọn viết về Gaudí, Brady đã lưỡng lự rất lâu và bỏ ra tận mười lăm ngày để suy nghĩ. Và điều này đang diễn ra ngày một thường xuyên hơn. Phải chăng anh đang dần chán nản?

Không, đó là do sự đơn điệu đang ăn mòn mọi thứ. Mình thực hiện những dự án không đủ độc đáo, không đặc biệt, không rủi ro, cũng chẳng thật sự thú vị. Đó là sự thật...

Anh cần phải chuyển sang điều gì đó khác lôi cuốn hơn. Điều làm chính anh cũng phải ngạc nhiên.

Thong thả lựa chọn đề tài. Anh có thể cho phép mình làm thế, thu nhập của anh rất ổn.

- Lần này sẽ là vấn đề gì? Anh tự hỏi. Các băng nhóm ở New York? Nạn buôn lậu vũ khí trong nước? Những chất gây nghiện mới?

Không... người ta đã làm hết rồi.

Anh bỗng nhận thấy theo bản năng mình đang dần hướng tới chủ đề bạo lực và tội ác. Liệu có phải đó chính là thứ mình cần? Tội ác và máu..., Brady thâm cười trong lòng. Những thứ này chẳng hề xa lạ trong nghề nghiệp của Annabel, vợ anh, cảnh sát tại Brooklyn. Đó tóm lại là một sự méo mó trong hôn nhân, làm ảnh hưởng đến anh và nguồn cảm hứng của anh.

Brady mất mười lăm phút để suy nghĩ trong lúc nhấm nháp cà phê, trước khi đặt chiếc tách xuống thành bồn rửa và thốt lên:

- Hôm nay thế là đủ, nghỉ thôi.

Anh ních chiếc áo vest da lót bông cũ vào người, rời xưởng rồi đi về phía khu phố Dumbo.

Nằm giữa những tòa nhà tại Brooklyn và cầu treo Manhattan, khu phố nhỏ Dumbo, một khu công nghiệp của thế kỷ trước, để lại sau lưng nó những nhà kho lớn và tòa nhà thương mại cao tầng, lúc này, đã được giới nghệ sĩ sửa lại thành khu nhà và các phòng trưng bày mỹ thuật. Những con hẻm tối tăm nằm xen kẽ giữa các câu lạc bộ thời thượng và những mặt tiền đơn điệu, có thể dẫn tới một tổ hợp những căn hộ rộng rãi hoặc những đồng đồ nát, han gỉ. Ngày cũng như đêm, Dumbo có thể khiến người ta yêu thích bao nhiêu thì cũng chán ghét bấy nhiêu. Bị vây quanh bởi những tòa nhà khổng lồ bằng đá và thép, tiếng ồn ào của xe hơi và những tuyến tàu điện trên cao không bao giờ dứt. Brady coi sự náo nhiệt nơi đây như một bức màn ngăn giữa thế giới và phần lãnh thổ của riêng mình. Rời khỏi Dumbo, quay lại với những tiếng âm ì ì đầy dễ chịu của thành phố cũng giống như bước ra khỏi vôi sen và rời bỏ màn hơi nóng đầy mon tron của nó.

Anh tận hưởng chút ánh sáng cuối chiều và đi bộ tới tận phố Heights, nơi anh sống cùng Annabel. Nơi đây không hề có dấu vết của đám nhà kho đã cải dụng, chỉ có những khu nhà đẹp san sát, nằm phía trên bờ biển và có tầm nhìn tuyệt đẹp ra mũi Manhattan, các hòn đảo của vịnh và lối đi dạo dài chĩa ra phía ngoài biển.

Căn hộ vắng tanh, Annabel chưa về. Brady vẫn chưa quen với giờ giấc làm việc thay đổi liên tục của vợ mình. Để một cuộc điều tra có thể tiến triển tốt, Annabel sẵn sàng làm việc vào mọi lúc, sáng sớm, ban ngày cũng như ban đêm. Cô là một người đầy đam mê, đối với công việc cũng như những gì cô yêu thích. Cô không bao giờ làm gì nửa vời.

Ánh sáng ban ngày dần biến mất trên mái vòm bằng kính phía trên nóc phòng khách. Brady chưa vội bật đèn, anh muốn tận hưởng bầu không khí siêu thực xung quanh một chút. Căn phòng được trang trí bằng tượng gỗ và đồ cổ vốn được anh mang về từ những chuyến du lịch hay các kỳ nghỉ với vợ. Ánh sáng xanh lam nhạt bao trùm lên đồ đạc và đồ mỹ nghệ, làm bóng chúng khe động đậy, giống như chính chúng đang sống dậy.

Brady bật công tắc và ánh đèn bùng lên, xua tan những cái bóng.

Annabel về nhà vào đầu buổi tối, cô tháo bao súng, đặt vũ khí lên chiếc bàn một chân rồi vào bếp chào chồng. Brady đang om gà với hành tây ớt.

Người phụ nữ trẻ, kém Brady tầm mười tuổi, lúc này đang cố buộc những bím tóc nhỏ tết khắp đầu bằng một sợi dây chun. Với vẻ ngoài của một vận động viên điền kinh, ở Annabel toát ra sự tự tin và năng động. Họ gặp nhau tám năm trước, và nét nổi loạn ở cô học viên cảnh sát xinh đẹp đã quyến rũ Brady.

- Một ngày tồi tệ, Annabel thốt lên sau khi hôn chồng. Một vụ cướp sáng nay tại cửa hàng bách hóa đã diễn biến xấu, người thu ngân đã chết và bọn em chẳng có gì để có thể kết thúc vụ việc. Đó là một thanh niên, đi làm thêm để kiếm tiền đóng học phí.

- Tệ thật, Brady bình luận, không chút cảm xúc.

- Như mọi khi.

Annabel dựa lưng vào tủ lạnh và mát xa mặt.

- Anh mới hoàn thành bài Gaudí, Brady nói.

- Tuyệt quá. Tờ National vẫn mua nó chứ?

- Ký xong rồi.

- Anh sẽ làm gì bây giờ?

Brady nhấc chảo ra khỏi bếp.

- Ăn tối.

Hồi mới lấy nhau, Brady thường xuyên hỏi ý kiến vợ về những đề tài phóng sự mình đang chuẩn bị. Theo thời gian, anh ngày càng già dặn hơn, và cùng lúc những câu trả lời của Annabel ngày càng trở nên ngắn gọn hơn, đến mức anh quyết định sẽ tự mình lựa chọn. Anh không còn muốn nghe câu trả lời kiểu “Tuyệt, tiến hành thôi” với sự nhiệt tình không lấy gì làm chân thành. Thi thoảng Annabel cũng khó chịu và than phiền rằng anh không còn thực sự cho cô

hay về những kế hoạch của mình, rằng họ nói chuyện ngày càng ít, và anh hài lòng với câu trả lời kiểu “thế à?” Để tránh những cuộc đối thoại vô ích, chỉ có thể kết thúc với cảm giác thất vọng và buồn bã. Cuộc sống vợ chồng đã dạy cho Brady một điều: Tình yêu chỉ có thể kéo dài với điều kiện nó có được khu vườn bí mật với một nghĩa địa nằm tít sâu bên trong để chôn vùi ở đó những lời phàn nàn về cuộc sống hằng ngày, những điều có nguy cơ giết chết cảm xúc. Sau đó cần phải làm sao để nghĩa địa ấy không lấn sang phần còn lại.

Họ vừa ăn tối vừa nói với nhau những chuyện tầm phào trong ngày, sau đó Brady đề xuất đi thuê một bộ phim, nhưng Annabel thích đọc sách hơn. Cô lục tìm trong hàng chồng tiểu thuyết chất đống hầu như khắp căn hộ rồi sau đó chìm vào thế giới hư cấu.

Họ vào giường sớm, cả hai khẽ chạm vào nhau, Brady cảm nhận được hình dáng của cơ thể vừa rắn chắc vừa mềm mại ấy, ngọn lửa ham muốn trong anh nhen nhóm, được thổi bùng lên bằng nhiên liệu trí tưởng tượng, rồi anh bắt đầu vuốt ve cô. Mải mê với cuốn sách, lúc đầu Annabel có vẻ đứng đưng, rồi nhanh chóng đón nhận những cử chỉ của anh trước khi đến lượt chính bản thân cô biến thành một ngọn lửa.

Họ siết chặt lấy nhau, vậy nhưng Annabel không bùng cháy, ngọn lửa ham muốn tí tách đây hứa hẹn cuối cùng chỉ dừng lại là một đốm lửa bập bùng.

Cả hai nhanh chóng lấy lại nhịp bình thường trước khi Annabel lặng lẽ đi vào nhà tắm.

Brady đã đến mức ấy trong cuộc đời.

42 tuổi, không con cái, bởi không ai trong hai người có thiên hướng trở thành bố mẹ, bởi ngay từ khi bắt đầu, họ đã yêu nhau với những niềm đam mê ích kỷ, chỉ có thể chia sẻ giữa hai người.

Kết hôn với một phụ nữ đẹp, người anh đã chia sẻ rất nhiều nói chuyện rất nhiều và cũng yêu rất nhiều, cho đến hiện tại, với anh, dường như vốn từ của họ đã cạn dần đi theo thời gian. Anh và Annabel đã từng nói nhiều, để rồi càng ngày càng cảm thấy thiếu từ ngữ, kho dự trữ của họ trở nên cạn kiệt mà không ai để tâm đến, cả hai không còn gì nhiều trong kho, ngoại trừ những cử chỉ rõ ràng được dùng để thay thế cho từ ngữ.

Brady đã chạm đến giới hạn đó trong cuộc đời. Với vợ của mình.

Anh cần phải làm gì đó ngay lập tức. Anh ý thức được điều đó. Đã quá nhiều lần anh trì hoãn sự cần thiết phải thực hiện trách nhiệm của mình, ngửa bài và nói với nhau tất cả, hướng tới một cuộc đối thoại để cải thiện tình hình, để tạo ra một sự mới mẻ giữa hai vợ chồng, để tình yêu có thể tồn tại. Rốt cuộc, tình cảm

cũng giống như cơ thể con người. Chúng hao mòn cùng với thời giá. Vào kỷ nguyên hiện đại này, khi người ta có thể đi phẫu thuật chỉnh hình, hay làm mình trẻ lại, liệu điều tương tự có thể xảy ra với các mối quan hệ?

Nhưng thứ đó chỉ là giả tạo, Brady biết.

Để tạo hình mới cho một cơ thể, đôi khi người ta cấy vào đó một cơ thể lạ. Có phải vì vậy mà phần lớn những người đàn ông anh quen đều tìm cho mình một người tình để ăn mừng khi họ bước vào tuổi bốn mươi?

Họ tự tìm cho mình một cơ thể mới để lại sức.

Mẹ kiếp! Mình đang nghĩ gì vậy!

Và anh hiểu là mình đã chạm mức giới hạn.

Đã đến lúc phải đấu tranh, nếu anh muốn cứu vãn mối quan hệ vợ chồng của mình.

3

Phố Pearl, cực Nam Manhattan.

Một con phố hẹp và quanh co, hai bên là các tòa nhà dài vô tận theo phong cách kiến trúc gothic hoặc hiện đại với những mặt tiền trắng đen xen kẽ.

Đám đông quen thuộc không ngừng đi lại trên những vỉa hè chật chội trong khi ánh ban mai đang yếu ớt xuyên qua mấy con phố cắt ngang.

Brady đẩy cánh cửa của một tòa nhà bằng gạch đỏ, trèo lên tầng ba rồi bước vào một căn hộ sạch sẽ được cải dụng từ nhà xưởng.

Giữa phòng chính là một tràng kỷ lớn màu vàng, một bức Roy Lichtenstein¹ nguyên bản chiếm phần lớn diện tích bức tường đối diện cửa sổ. Một người đàn ông đang lặng ngắm đường phố, mũi dán vào cửa kính, hai tay đút túi quần. Anh ta có thân hình to béo, đường nét trên khuôn mặt bị bộ râu muối tiêu che khuất mất một phần, vài túm tóc thò ra ngoài chiếc mũ bê rê dán chặt trên đầu, và đang thở với cái vẻ khó nhọc của một người có quả tim bị mỡ dè bẹp.

- Chào Pierre, Brady vừa lên tiếng vừa đến đứng cạnh người đàn ông.
- Bonjour, người đàn ông có bộ râu muối tiêu trả lời bằng tiếng Pháp.
- Anh đang dòm ngó mấy cậu trai trẻ đấy à?

Pierre có ánh mắt buồn. Khuôn mặt phì nộn làm lu mờ chiếc mặt nạ cảm xúc, đến mức người ta không bao giờ có thể đoán được anh ta đang bất hạnh, hài lòng hay nổi giận trước khi ánh mắt hay giọng nói của anh ta để lộ ra điều đó.

- Tôi quan sát căn bệnh ung thư đang tiến triển trong cơ thể, câu nói buột ra với một giọng gần như ngân nga.

Brady chăm chú nhìn khuôn mặt người bạn. Anh biết Pierre ốm, rất nặng. Mỗi lần đến thăm, tất cả mọi người xung quanh đều tự hỏi liệu đây có phải lần cuối cùng trước khi gặp lại anh ta trên giường bệnh với đám ống thở hay không.

- Bệnh ung thư, chính là những con người ấy, phía dưới kia, Pierre tiếp tục. Không phải tất cả, chưa phải, những ít ra là một vài người. Họ sẽ sinh sôi nảy nở, giống như loài người vẫn làm vậy từ khi xuất hiện.

- Anh ghét chúng tôi đến thư?

- Tôi đang ghi nhận. Chúng ta đã ngón biết bao tài nguyên, uống tất cả những gì có thể, trong khi đã nghĩ đến hành tinh tiếp theo mà chúng ta phải di cư đến để tiếp tục sống. Cũng may là cái xấu tồn tại, trong chúng ta, chúng ta đang tự hủy hoại chính mình. Chúng ta tìm cách bít các kẽ hở, nhưng bạo lực sẽ biết cách để thông dòng, chiến tranh sẽ xuất hiện bất cứ vết nứt nào trên miếng băng. Chính nhờ bạo lực mà chúng ta leo lên được đỉnh cao, nhờ bạo lực mà chúng ta được cấu tạo như hiện nay, nó chính là yếu tố chủ đạo trong sự tiến hóa, trong sự thượng đẳng của con người, thế mà bây giờ con người lại muốn tin rằng mình đang kiểm soát được nó, làm chủ được nó. Thật ngu dốt. Lòng thù hận, tính hung hăng chính là căn bệnh ung thư mà chúng ta đang mang trong cơ thể, và có một nghịch lý ác nghiệt là: Không có căn bệnh đó, chúng ta đã biến mất đâu đó từ thời tiền sử, tuy nhiên nó vẫn đang ăn mòn chúng ta, nó ngày càng cần nhiều không gian hơn, đó chính là lý do để bạo lực tồn tại: Nó sôi sục, lớn mạnh, rồi bùng nổ. Chúng ta làm căn bệnh ung thư lây lan này từ thế hệ này sang thế hệ khác, chúng ta truyền nó cho con cháu mình. Cuối cùng chúng ta nên hy vọng rằng sau khi nó lây lan, chúng ta sẽ tự chém giết lẫn nhau thật nhanh, trước khi con người rời khỏi Trái đất, trước khi bệnh dịch lây nhiễm ra cả vũ trụ.

Brady im lặng. Pierre là chỗ bạn bè thân tín của anh. Họ gặp nhau nhân một bữa tối, rồi những tiếng cười, những câu nói vô thưởng vô phạt tiếp tục phảng phất trong đầu mỗi người ngày hôm sau, để rồi hai cá tính tìm thấy nhau. Từ gần mười năm nay, họ luôn bên nhau không rời. Brady thích sự thẳng thắn ở anh chàng người Pháp. Họ có thể nói với nhau rất nhiều điều, cả những điều Brady không thể thú thật với vợ. Như một vài ham muốn xác thịt của anh, những ngờ vực trong cuộc sống vợ chồng và đời sống chần gỏi nhàm chán giữa

hai người. Pierre hiểu rõ vết rạn nứt giữa hai vợ chồng anh ngay từ khi nó bắt đầu xuất hiện, cũng như sự tiến triển của nó theo thời gian. Việc Pierre là người đồng tính khiến câu chuyện càng trở nên dễ dàng hơn, không có phán xét và đôi khi còn có một vài ý kiến đặc biệt, mới mẻ.

Brady đặt một tay lên vai bạn.

- Có tin gì mới về tình trạng sức khỏe của anh chưa? Brady dịu dàng hỏi.

- R...ồ..i. Thứ dơ dáy này ít ra đã giúp tôi học được một điều: Mỗi người đều sẽ mắc căn bệnh ung thư mà mình đáng bị. Tôi từng vẫn đái vung vãi khắp nơi, để đánh dấu lãnh thổ của mình, nghiền nát những thằng hèn ngu xuẩn ngang đường, ăn nằm với bất cứ ai, thế nên chính tuyến tiền liệt sẽ giết chết tôi. Điều đáng buồn cười là bố tôi, ông cụ là một người kín đáo, có tham vọng, nhưng chưa bao giờ thể hiện được điều đó, ông cụ không dám, ông không đủ uy, ông hay hụt hơi, nếu anh hiểu được tôi định nói gì. Ông chết vì ung thư phổi. Thật trớ trêu, phải không? Ngay cả bà hàng xóm của tôi cũng chẳng thoát, năm ngoái bà ta bị ung thư vòm họng. Rất bình thường với một người lảm mồm. Ai biết được, có khi Fred Phelps² lại chết vì ung thư ruột già cũng nên.

Pierre sẽ không nói gì thêm về bệnh tình của mình, Brady hiểu rõ anh ta. Anh ta không hề e ngại khi kể về chiến tích tình dục với những người tình qua đường của mình, ngược lại tất cả những gì nhạy cảm hay thuộc về cảm xúc sẽ nhanh chóng bị anh ta khóa trái hai vòng.

- Nói tôi nghe xem, Pierre tiếp tục trong lúc chỉnh lại chiếc mũ bê rê, anh có phải một người đàn ông hạnh phúc không?

- Tôi chẳng có gì để phàn nàn cả.

- Thế còn Annabel?

Brady phải mất vài giây mới có thể trả lời, anh nghĩ đến đêm hôm trước, đến sự cấp bách phải chăm chút mối quan hệ vợ chồng.

- Cô ấy đang phải chịu nhiều áp lực do công việc, nhưng vẫn khỏe.

Pierre liếc nhìn vị khách.

- Giữa hai người không đủ lửa à?

- Anh đọc được điều đó trên trán tôi à?

- Im lặng nói lên tất cả.

- Đúng là giữa chúng tôi không đủ lửa. Tôi phải tiêu hóa những điều tồi tệ của cuộc sống hằng ngày và nó khiến tôi mệt mỏi.

- Đàn ông là vậy, ta cảm thấy vấn đề, nhưng ta lờ đi, và cho đến khi mọi thứ bắt đầu bung ra, ta sẽ mặc kệ!

- Mọi thứ sẽ đâu vào đấy thôi, đừng lo, chỉ cần tôi xem xét lại mọi thứ và... có thể là xác định lại mối quan hệ giữa chúng tôi.

- Thế Annabel, cô ấy nói gì về điều đó?

- Tôi không biết, chúng tôi chưa đề cập đến vấn đề này. Nói thật, cô ấy không hề biết về những gì tôi đang trải qua.

- Đừng bực nếu tôi cười! Vợ anh biết rất rõ, trước khi anh có thể nhận ra điều đó!

- Annabel có tính cách người đàn ông, nhất là trong những chuyện như thế này. Cô ấy thích tránh né những thứ có thể gây rắc rối. Tôi tin cô ấy cảm nhận được rằng có gì đó khập khiễng giữa hai chúng tôi nhưng lại không ý thức được rằng nó đã đến mức độ này. Ít nhất là về phía tôi. Anh biết không: Chúng tôi cùng tìm kiếm hứng thú thuở ban đầu, sự hợp tác, chúng tôi trấn an nhau bằng...

- Đừng nói mấy câu ngu ngốc như vậy nữa! Anh ngủ mãi với cùng một người suốt bao năm nay! Anh ngán ngẫm! Hai người đã biết nhau quá rõ, mọi việc trở nên máy móc và chẳng phải cố gắng gì hết, mà khi tình dục không có gì bí ẩn, không có gì kích thích thì chỉ còn là một vấn đề vệ sinh, chấm hết! Tôi và anh đều hiểu rằng ở đàn ông tình yêu và cực khoái là hai vấn đề không liên quan; một chút lạc thú bất ngờ một mối quan hệ vợ chồng yên ổn. Hai người cần có người tình cho riêng mình.

Brady gạt phăng lời đề nghị.

- Chúng tôi không vận hành giống anh, Pierre ạ.

- Hai người cần phải vậy. Con người không được sinh ra để sống với một ai đó cả đời, điều tôi nói hoàn toàn là về mặt sinh học, anh đang gò ép bản chất của mình. Không tốt đâu! Hãy xem đề nghị của tôi như một điều có lợi cho cuộc hôn nhân của anh! Vui vẻ với ai đó bên ngoài để có cảm giác thăng hoa và khi về nhà, anh sẽ trở thành người dễ chịu hơn, đến mức có thể làm cho vợ anh sung sướng. Như vậy, vợ chồng anh sẽ có cơ may sống cùng nhau đến già, mà không phải chịu nỗi ám ảnh khó chịu như những cặp vợ chồng chung thủy khác, thù ghét nhau như thể cuộc sống trở nên tồi tệ là do lỗi của người kia.

- Cảm ơn, nhưng... tôi và Annabel đều là kiểu người hay ghen, anh biết đấy...

- Vậy thì sao? Như thế lại hay! Không cần phải nói với chồng hay vợ mình rằng ta đang lừa dối họ, nhưng trong lòng họ vẫn sẽ nghi ngờ, nhưng ít ra điều đó sẽ khiến họ quan tâm và khéo léo hơn để có thể giữ lấy ta! Hơn nữa, nếu điều

đó giúp anh trở thành một người tốt hơn trong cuộc sống hằng ngày thì... Thôi, tôi sẽ không xúi bẩy người khác làm điều xấu nữa. Công việc của anh thế nào? Anh đang làm đề tài gì?

- Chẳng gì cả, tôi vừa hoàn thành xong một vụ. Sao lại hỏi vậy, anh có ý tưởng gì à?

Là con trai của một ông chủ ngân hàng giàu có, Pierre chưa bao giờ cần phải làm việc để kiếm sống, vì thế anh ta giải sầu bằng cách liên tiếp vùi đầu vào những cuộc gặp gỡ, tiệc tùng, ăn uống thuộc đủ mọi thể loại. Theo thời gian, cá tính cũng như bề dày số địa chỉ của Pierre đã biến anh ta thành một trong những người nổi tiếng và được coi trọng nhất New York. Anh ta biết hết mọi chuyện của mọi người và đã đặt chân đến mọi nơi. Anh ta thường xuyên ngồi cùng bàn với ông thị trưởng, hút xì gà cùng những tay tỉ phú, nói chuyện ăn ý trong các phòng trưng bày mỹ thuật và công hiến nhiều giờ mỗi tháng tại các nhà xã hội bên cạnh đám người vô gia cư, con nghiện hay người nghèo. Với Brady, Pierre là một tay đàn xếp ngoại hạng. Chỉ cần nói anh muốn tìm hiểu lĩnh vực nào là ngay lập tức Pierre có thể nhắc điện thoại và cung cấp cho anh thông tin cũng như các cuộc hẹn.

- Khiêu dâm. Anh nên làm về ngành công nghiệp khiêu dâm.

Brady phì cười, ngao ngán.

- Chẳng có tạp chí nào mà tôi cộng tác lại quan tâm đến thứ đó cả, và nói thật, vấn đề ở đây là sự độc đáo, chúng ta có thể có những thứ hay hơn.

- Tỉnh ngộ đi! Lúc nào sex cũng đắt hàng! Các kênh truyền hình quá nhút nhát nên không dám khám phá những góc khuất của lãnh địa này, nhưng anh, anh có thể đặt chân lên đó, nói lên những điều chưa ai đề cập tới, phá vỡ mọi sự cấm kỵ.

- Điều gì khiến anh muốn tôi tiếp cận đề tài này? Gã đàn ông trẻ đẹp gần đây nhất của anh là diễn viên khiêu dâm à?

Pierre quay lưng lại với cửa sổ để đối diện với Brady. Anh ta có vẻ kiệt sức và bị căn bệnh giày vò.

- Phim khiêu dâm là kết tinh của tất cả những gì xã hội chúng ta từ chối thừa nhận, tất cả những gì thuộc bản chất của con người mà không một cuốn sách nào đề cập đến. Nếu lịch sử loài người là một ngôi nhà, tôi cho rằng phim khiêu dâm chính là tầng áp mái. Thường thường, ta vốn chẳng mấy thích thú với việc xuống tầng hầm đào bới xới lộn tất cả những thứ của nợ mà ta chất đống lại theo thời gian, thế nên nếu bảo ta phải lên tít trên tầng áp mái, giữa bụi bặm, mạng nhện và bóng tối để tìm kiếm những bí mật cũ của gia đình, thì thôi, cảm

on! Thường thì, ta thậm chí còn quên cả lối lên đó. Cứ cho là lúc này, tôi đã tìm lại được cho anh cánh cửa và hơn nữa tôi còn có một cái thang nhỏ để trèo lên đó.

- Tôi không cảm thấy thế, Pierre ạ. Kiểu phóng sự không mấy lành mạnh này không phải là phong cách của tôi.

- Đừng giễu tôi, đã có lúc anh dành thời gian đi khám phá những hố chôn người tại Bosnia đấy thôi!

- Tôi theo chân mấy tay bác sĩ pháp y đi công vụ tại đó, chuyện này hoàn toàn khác.

Pierre nhún vai.

- Sao cũng được, tôi có một người này cho anh, nếu anh muốn. Cô ta tên là Rubis, cô ta sẵn sàng nói ra bất cứ điều gì, chỉ cần quay cô ta một chút thôi, tôi chắc là cô ta sẽ chỉ cho anh thấy thế giới là thế nào.

- Làm sao anh quen được cô ta?

- Trong một buổi tiệc. Chúng tôi chạm mặt nhau trong nhà vệ sinh, chúng tôi cùng hít một liều với nhau.

- Cô ta lại còn nghiện nữa, bỏ đi...

- Hãy cẩn thận với những gì anh nói về các con nghiện, đừng quên là tôi cũng thuộc số đó đấy.

- Trong trường hợp của anh, cocain dùng để chữa bệnh.

- Không cần tỏ ra áy náy đâu. Thôi được, tôi thừa nhận: Cô ta là một con nghiện, khá nặng, ít nhất là vào tối hôm đó. Với lại trong giới này, anh sẽ chẳng tìm thấy mấy ả không hít ma túy hay nghiện rượu đâu.

- Cảm ơn lời gợi ý, nhưng tôi nghĩ là lần này tôi sẽ bỏ qua.

Pierre hít một hơi dài và uể oải đồng tình.

- Tùy anh thôi. Dù sao đi nữa, nếu quan hệ giữa anh và Anna có vẻ nguội lạnh, thì đây không phải là lúc để anh cảm thấy ái ngại với phim sex. Anh cần phải đứng vững trên hai chân mình và chuẩn bị tinh thần sẵn sàng tấn công nó.

Họ cùng uống cà phê, tán chuyện về vài người bạn chung. Brady ý thức được rằng mỗi một phút bên Pierre đều rất đáng quý, anh cố ý kéo dài cuộc viếng thăm. Nhưng cũng đến lúc phải tạm biệt.

Tới ngưỡng cửa, Pierre ra hiệu cho Brady dừng lại rồi đi tìm một tờ bướm đưa cho anh.

- Này, cầm lấy đi, nhờ may tôi có đi ngay trong đêm thì anh cũng có cái mà suy nghĩ.

Brady cầm lấy tờ giấy, đó là bức ảnh với một số điện thoại và một địa chỉ trang web. Chân dung một cô gái tóc vàng, tầm 20 tuổi, đôi mắt xanh lam như chiêm trồn khuôn hình. Nụ cười đầy tinh nghịch ngay lập tức khiến Brady cảm thấy thích thú.

Anh nhét tấm ảnh với cô gái đang cười vào túi.

- Pierre, anh đúng là hiện thân của thói hư tật xấu.

Về đến xưởng Brady đặt cốc Latte ướp lạnh của Starbucks Café xuống bàn rồi bật máy tính xách tay lên. Anh kiểm tra mail, lướt một vòng qua các diễn đàn mình thường xuyên tham gia rồi cập nhật những tin tức thể thao mới nhất trong tâm trạng bực bội.

Anh vẫn cảm thấy bé tắc.

Hôm qua, mình đã hoàn thành bài phóng sự, mình có thể tự cho phép bản thân nghỉ ngơi hai ngày mà, không phải sao?

Ngay lập tức, anh ý thức được tình trạng thực tế của mình lúc này: Cái anh cần không phải là nghỉ ngơi, mà là một đề tài. Mọi khi, anh thường ấp ủ khá nhiều đề tài trong đầu. Trong suốt chuyến công tác tại Tây Ban Nha, điều này đã ám ảnh anh. Buổi tối trong khách sạn ở Barcelona, anh vừa uống bia tại một quầy bar vừa xem bóng đá để không phải nghĩ đến nó, bởi anh biết mình chưa có gì mới trong đầu. Anh vẫn chưa tìm ra gì cả.

Mọi thứ vẫn tự đến, mình không cần phải chủ động quá, không phải kiểu của mình. Những bài phóng sự của mình luôn tự hình thành. Sự thật là thế! Lần này, chẳng có gì đến với mình cả. Mình cạn kiệt. Trống rỗng.

Không còn ý tưởng hay lòng nhiệt tình? Câu hỏi này khiến anh thực sự lo lắng. Anh lang thang trên mạng để khỏi phải ngồi không, hay để khiến mình bận đi, để giết thời gian với hy vọng rằng một cái gì đó sẽ nảy ra trong suy nghĩ.

Từng cơn gió mạnh đập liên hồi vào cửa kính, những ngón tay Brady gõ gõ trên bàn di chuột trong lúc chờ đưa ra một lệnh. Ngay cả trên mạng, anh cũng không biết phải làm gì, xem gì nữa.

Trong đầu anh chợt hiện ra một phần tên của trang web trên tấm ảnh của Rubis.

Mình sẽ làm gì với nó đây? Pierre và những suy nghĩ ngông cuồng của anh ta...

Vậy nhưng anh vẫn không thể xua được địa chỉ trang web đó ra khỏi đầu. Thật ra thì anh chỉ nhớ được một phần của nó, và điều này khiến anh khó chịu. *Địa chỉ đó là thế nào nhỉ?*

Anh thở mạnh và đạp gót chân xuống sàn để đẩy chiếc ghế ra xa tới ba mét cho tới khi với tới được móc treo quần áo. Anh giật lấy bức ảnh và tìm thấy địa chỉ trang web www.intherublisclub.net.

Đối với anh, mọi thứ rất rõ ràng, anh sẽ không làm phóng sự về những gì đằng sau thế giới phim đen, điều đó không hấp dẫn anh, đó không phải lĩnh vực của anh. Nhưng cô gái lại khiến anh tò mò. Cô có vẻ đẹp rất hấp dẫn và hơn thế nữa thái độ của cô khiến anh thích thú. Một chút khiêu khích, ánh mắt đầy sức sống, nụ cười có tính toán. Góc chụp rất đẹp.

Brady ngắm nghía khuôn mặt của cô gái, rồi đặt bức ảnh xuống.

Một bài báo về cô ư? Người ta có thể trở thành diễn viên đóng phim khiêu dâm như thế nào? Anh sẽ bán bài báo đó cho ai? Một cuộc điều tra chiếm trọn cả tuần để rồi được đăng trên một tờ báo lá cải in trên giấy vệ sinh à! Không, anh vẫn chưa đến nỗi như vậy!

Anh gõ địa chỉ trang web trên trình duyệt rồi nhấn nút ENTER.

Suy cho cùng, việc này chỉ mất có mười phút.

Một phong đờ hiện ra trên màn hình. Ngay sau khi anh lướt ngón tay trên bi xoay của con chuột, một màn hình khác hiện ra. Người truy cập được đề nghị khẳng định mình đã đủ tuổi thành niên.

- Có vẻ sẽ hay ho đây.

Anh hoàn thành thủ tục và được chuyển qua một màn hình đen, trên đó chỉ có duy nhất một đoạn phim, không có bất cứ chỗ nào khác để có thể kích chuột vào. Brady mở đoạn phim rồi bật loa to lên một chút.

Gì đây? Có thể là trích đoạn bộ phim mới đây nhất của cô diễn viên trẻ. Brady không tin rằng cô lại đi công khai nhật ký đời tư của mình trên mạng.

Chất lượng hình ảnh rất kém, âm thanh nhanh chóng bị nhiễu, máy quay đang di chuyển tại nơi giống như trong căn phòng của một ngôi nhà bỏ hoang, có thể là một nhà kho. Quay rất tồi, fan hâm mộ xi nê nhanh chóng nhận ra điều đó, không giữ được sự ổn định, độ nét được điều chỉnh tự động bằng máy, và thậm chí góc quay cũng không được giống tốt. Một phụ nữ mặc váy xám, quần

tất đen dày, đi bột lông xuất hiện. Chiếc áo măng tô nằm dưới chân cô ta. Brady nhận thấy không những cô ta bị bịt mắt mà đôi tay còn bị treo lên bằng hai sợi xích gắn trên trần nhà.

- Lenny, dừng ngay việc ngu xuẩn này lại, em không thấy vui nữa đâu, cô gái ra lệnh.

Là Rubis, không còn nghi ngờ gì nữa. Chiếc máy quay chậm rãi tiến lại gần và Brady nhận ra những nét rất riêng của cô.

- Nào, cởi xích và thả em ra. Nhanh lên, cô tiếp tục.

Sự chân thật trong giọng nói của cô gái khiến Brady bối rối. Họ đã đi quá xa so với trong những bộ phim sex thông thường, và ngay lập tức trong đầu chàng phóng viên xuất hiện một dấu hiệu báo động.

Trên tay người quay phim bỗng xuất hiện một vật bằng kim loại và bằng một động tác nhẹ nhàng của cổ tay, hình trụ đó được kéo ra thành chiếc dùi cui co rút. Hấp hươ hươ nó trong không khí, luôn xuống dưới chiếc váy rồi bắt đầu vén váy lên.

- Ôi không! Dừng đại đi! Rubis gằm lên, không phải lúc đâu, anh bắt đầu làm em điên lên vì mấy trò bệnh hoạn của anh rồi. Thế là đủ rồi đấy, thả em ra.

Cây dùi cui vẫn tiếp tục vén chiếc váy lên.

Rubis đột ngột rướn hông qua một bên. Nhưng sợi xích treo trên trần không cho cô tránh được ra xa là mấy.

- Dừng lại! cô giận dữ thốt lên. Đủ rồi, em không làm nữa đâu.

Giọng nói của cô gái đầy tức giận. Brady cảm thấy khó chịu. Trong khoảnh khắc, anh muốn thoát khỏi trang web nhưng sự tò mò giữ anh lại.

Bàn tay lại xuất hiện, lần này không có chiếc dùi cui. Nó luôn xuống dưới váy để nắm lấy chiếc quần tất rồi giật thật mạnh. Rubis thét lên:

- Khôn kiếp! Anh điên rồi à? Anh bị làm sao thế? Em nói là thả em ra cơ mà!

Chiếc quần tất bị tụt xuống giữa đùi, rách tươm, cùng chiếc quần lót quần ở trong.

- Nhiều lúc anh thật ngu xuẩn!

Nổi tức giận khiến giọng nói run rẩy, Brady còn nhận thấy chút sợ hãi trong đó. Một cảnh phim được diễn xuất rất tốt. Quá tốt là đằng khác, anh lặp lại.

Tuy nhiên, tất cả chỉ là hư cấu, thứ mà anh đang xem không phải là một cảnh hành hung trên Internet! Nhưng nó được đưa lên với mục đích gì, trên trang web của chính cô ta?

Trò thị dâm, chỉ có vậy. Một trò chơi giữa cô ta và người tình.

Chúa ơi, dù sao họ cũng diễn xuất tốt.

Rubis sụt sịt. Có tiếng khóc ư?

Bàn tay lại trở lại và lần này đến lượt chiếc váy bị kéo thật thô bạo, hết lần này đến lần khác và càng lúc càng mạnh hơn. Mảnh váy kéo Rubis lùi lại đằng sau, hai cánh tay đang bị treo căng ra. Cô hét lên, và lần này là nỗi sợ hãi thực sự.

- Khôn kiếp, anh bị làm sao vậy? cô hét lên những tiếng run rẩy từ trong cổ họng.

Bàn tay vẫn tiếp tục lần trên chiếc váy, mỗi lần bị kéo, thân hình Rubis lại oằn xuống, cô rên rỉ, vì sợ hơn là vì đau, rồi đột nhiên, phần thân sau của chiếc váy bị xé rách, làm lộ ra toàn bộ hông và phần lưng dưới.

Máy quay lùi lại đằng sau để có được góc quay rộng hơn. Rubis nức nở.

- Thôi Lenny, dừng lại đi, cô cầu xin với giọng nhẹ nhàng hơn, xin anh đấy, dừng lại đi.

Cây dùi cui lại xuất hiện.

Giọng nói của người quay phim cất lên, thì thầm ngọt xớt, ngay sát micro, dễ nghe hơn các tiếng động xung quanh.

- Tôi không phải Lenny.

Brady thấy Rubis cứng đờ người ra. Hai chân cô co quắp lại rồi cô đột ngột đứng thẳng dậy.

Bàn tay đặt lên một bên hông cô gái và bắt đầu mon trón. Cô rướn người về phía trước, xa nhất có thể trong tư thế bị xích để tránh những cử chỉ đó.

Cây dùi cui lại đột ngột xuất hiện và đập vào hông cô gái, làm phát ra những tiếng bôm bốp mỗi lúc chạm vào da thịt. Rubis gào như xé lồng ngực.

- Cứ hét đi, xung quanh đây chẳng có ai đâu, người đàn ông nói với vẻ thỏa mãn.

Cây gậy luôn vào giữa hai đùi rồi lướt nhẹ lên bộ phận sinh dục của cô gái. Rubis lại hét lên, khiếp sợ, và tìm cách thoát khỏi mối đe dọa.

Chiếc dùi cui lại quất vào người cô, khiến da hần đỏ lên. Rồi người đàn ông tiến lại gần, giơ bộ phận sinh dục của mình ra và ấn vào người cô gái.

Tiếng la hét, những cú đánh vào bên hông chẳng là gì so với cú đi vào đầu thú tính. Chiếc máy quay chao đảo nhưng vẫn cố gắng bằng đủ mọi cách để không bỏ lỡ điều gì, kể tấn công đang tự quay lại cảnh cường bức của chính mình.

Brady há hốc mồm, cứng đờ lại trước cảnh tượng dã man.

Khoảng một phút sau, Rubis không còn động đậy nữa, nhưng có vẻ như vẫn còn tỉnh bởi tiếng khóc của cô vang tới tận micro.

Và gã đàn ông sung sướng, phát ra một tiếng rên dài ghê tởm trong lúc đưa máy quay tới sát bộ phận sinh dục của mình, lúc này đang cắm trong người nạn nhân.

Chàng phóng viên vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình khi nó dừng lại để quay về điểm xuất phát, sẵn sàng phát lại đoạn video.

Một vụ hãm hiếp.

Thứ này làm cái quái gì trên trang web của Rubis vậy? Chắc chắn cô ta không tự mình đưa nó lên mạng!

Hay đây không phải trang web của cô ta?

Nhưng địa chỉ này được ghi trên chính tấm ảnh của cô ta!

Cô ta đã đưa ảnh cho Pierre, nếu một tay ác ý nào đó đã làm tởm bực mà cô ta không biết, cô ta sẽ không bao giờ đi quảng cáo cho trang web này.

Brady thở mạnh và đưa cốc Latte chỉ còn mát lên môi. Chất lỏng chạm vào môi khiến anh thấy nôn mửa, anh quẳng cốc cà phê vào thùng rác.

Một cảnh hư cấu... Nhưng những cú đánh đã được tung ra! Và những tiếng kêu có vẻ rất thật...

Brady cảm thấy không thể bình tĩnh lại được, mọi thứ có vẻ như quá thật... Đột nhiên, anh phát hiện ra điều gì khiến mình bối rối nhất.

Anh không thể ngăn được cảm giác phấn khích cực độ.

Toàn bộ bụng dưới của anh như có kiến bò và cảm giác này chỉ biến mất khi bộ phim kết thúc.

Anh chồm dậy đến uống nước bên vòi. Vị đắng của cà phê sữa không còn nữa. Anh vốc nước lên mặt.

Một ả điếm hư cấu...

Chắc phải là một kẻ vô cùng điên rồ mới có thể làm và quay lại những cảnh như vậy!

Và những gã đàn ông còn bản thủ hơn nữa mới thích xem những thứ như vậy, phải vậy không nhỉ? Đôi khi mình thật ngu xuẩn!

Anh đóng cửa sổ đang chạy và thậm chí còn vào hẳn mục lịch sử trình duyệt để xóa mọi dấu vết về trang mạng mà anh đã truy cập. Khi mọi dữ liệu lưu trong bộ nhớ đã được xóa hết, anh cảm thấy dễ chịu hơn.

Bộ nhớ nào? Của máy tính hay của chính mình?

- Bill Gates, anh sẽ trở thành thiên tài thực sự nếu một ngày nào đó anh có thể tạo ra hệ điều hành Windows cho bộ não của con người, anh nói to.

Anh kiểm tra để chắc chắn rằng không còn gì lưu lại trên máy tính của mình rồi uể oải ngồi xuống ghế.

- Một thiên tài của sự xấu xa, anh ngay lập tức sửa lại.

Buổi tối, ngồi thoải mái trên trường kỷ, Brady bới mấy hộp đồ ăn Trung Hoa bán sẵn để ăn tối. Annabel trùm một chiếc khăn choàng sắc sỡ kiểu Ăng-đơ trên người, lúc này cô đã ăn xong, hai tay ôm cốc trà đang bốc khói để sưởi ấm.

- Có lẽ anh sẽ nghỉ xả hơi vài ngày cho phục hồi sức lực và để suy nghĩ về bài phóng sự sắp tới, Brady lên tiếng. Em có thể nghỉ không? Mình sẽ thuê căn nhà gỗ ở Catskills nhé? Mình sẽ được thoải mái ở đó.

- Thế thì không được rồi. Đã sắp đến kỳ nghỉ, Woodbine sẽ cho em một trận nếu em rời vị trí vào lúc này.

Brady gật đầu để biểu thị rằng anh hiểu.

- Có gì mới trong vụ tấn công ở cửa hàng bách hóa chưa?

- Chẳng có gì, không khai thác được gì từ băng video, không có nhân chứng, em đang đợi kết quả giám định vân tay từ phòng thí nghiệm, suy cho cùng chẳng có gì đáng để hy vọng. Em đang trong ngõ cụt.

Lúc Annabel đưa tách trà lên môi, những bím tóc tết của cô tuột xuống che lấp khuôn mặt. Brady quan sát cô trong lúc cô quét tóc ra sau tai.

Một người đàn bà thật đẹp với thân hình hoàn hảo. Anh yêu tính cách của cô, sự thẳng thắn, lòng quyết tâm. Vậy thì tại sao đôi khi anh lại cảm thấy xa cách đến vậy? Phải chăng là vì anh đã hiểu cô quá rõ, anh có thể đoán được những

phản ứng của cô, biết trước những lời nhận xét? Trong lúc nghĩ đến Pierre, anh như lại nghe thấy những lời lý giải của anh bạn về quan niệm tự phụ của mình đối với loài người.

Vì vợ mình không còn là một vùng đất mới để khám phá, vì cô ấy đã trở thành một miền đất bị chinh phục nơi mình đã định vị được mọi nguồn tài nguyên và rằng đã từ lâu, vỏ não bò sát của mình đã chuyển hướng sang những lãnh thổ mới ư? Thật ghê tởm...

Anh chẳng thích ý nghĩ đó chút nào, quan điểm của những con người đáng khinh ham mê chinh phục không giới hạn.

- Anh ổn chứ? Annabel hỏi. Trông anh có vẻ kỳ lạ!

- Ừ, anh đang nghĩ tới... Pierre, anh chỉ nói thật một phần. Anh vừa qua thăm anh ấy sáng nay. Anh ấy không được khỏe.

- Anh ấy vẫn không chịu nói tình trạng của mình đến đâu rồi à?

- Trước sau vẫn vậy. Nhưng vẫn để lộ. Anh còn nghĩ là anh ấy đã gầy đi, thế có nghĩa là...

- Thật kinh khủng. Em hy vọng là mình sẽ không ra đi giống như vậy, ý em là: Không bị bệnh kéo dài. Đó là điều khiến em thấy lo sợ nhất khi nghĩ về cái chết.

Brady vòng tay qua vai Annabel và ôm lấy cô.

Đêm hôm đó, anh trải qua một cơn ác mộng kinh hoàng. Anh làm tình với một người phụ nữ không có mặt, và đến lúc cơn khoái cảm bắt đầu dâng lên, anh bỗng thấy vô số sinh vật đang dồn dập di chuyển từ phần bụng dưới tới bộ phận sinh dục của mình; anh không chỉ cảm nhận được chúng mà thậm chí còn nghe thấy chúng cười, những tiếng cười ma quái, bệnh hoạn.

Anh hiểu rằng người phụ nữ đang chống cự rằng cô ta không tự nguyện, nhưng anh vẫn tiếp tục. Khoái cảm đã ở mức cực điểm. Sex, đó là tất cả những gì quan trọng. Một cuộc giao hợp ướt át, sung sướng. Đó chính là chìa khóa của sự sống còn.

Chìa khóa cho sự cân bằng của con người.

Sung sướng. Tiếp tục và tiếp tục. Làm tình hay hãm hiếp cũng được! Chỉ cần cảm thấy sung sướng. Vẫn cùng một cường độ.

Và nỗi ám ảnh này đã dẫn dắt và sẽ dẫn dắt con người mãi mãi. Anh biết điều đó. Cả giấc mơ của anh biết điều đó. Anh cũng biết rằng những thói hư tật

xấu, sự bệnh hoạn và ngay cả những phiền muộn trong đời sống hôn nhân của mình đều bắt nguồn từ chính sự khoái cảm. Sự phun trào đầy sung sướng, sự tuôn tràn sang người khác này...

Mang đến cho anh cuộc sống này.

Cả sự ám ảnh này.

Sự Xấu xa của người đàn ông, nằm ở chính hạt giống của họ.

Và anh muốn rải nó ra khắp nơi, tiếp nữa và tiếp nữa.

Brady tỉnh giấc, đắm mồ hôi, phần dưới căng cứng đến phát đau.

Hình ảnh cuối cùng vẫn còn lảng vảng ngay cả khi giấc mộng đã kết thúc.

Ở trong người phụ nữ ấy, anh cảm nhận được sự hoan lạc không giới hạn.

Đó là Rubis. Và hình ảnh, chính là của đoạn phim trên Internet.

Brady phóng tinh lên tấm ga giường.

Ghi chú:

1. Một trong những gương mặt tiêu biểu nhất của trào lưu pop art tại Mỹ.
2. Mục sư nổi tiếng người Mỹ, người đấu tranh mạnh mẽ chống lại những người đồng tính.